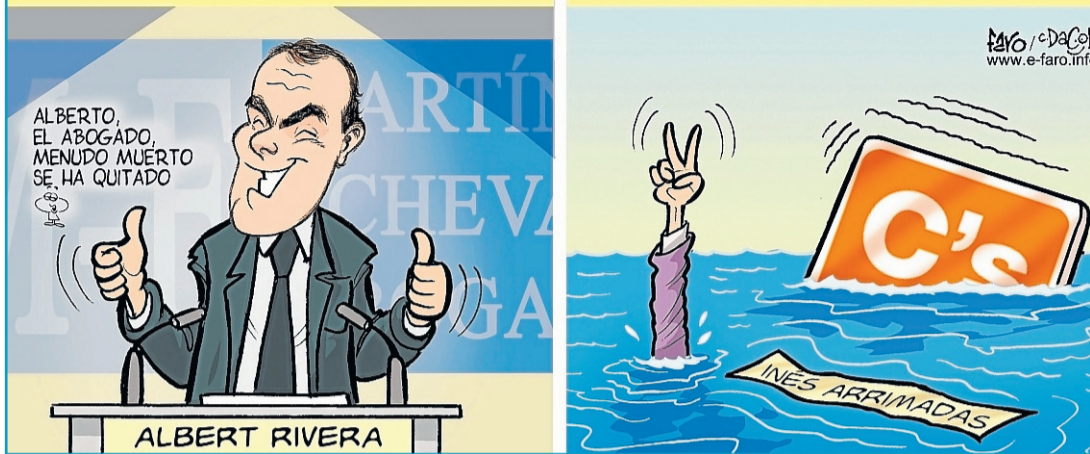

Faro

VIDAS PARALELAS

ABOGADOS

AHOGADOS

La plumilla

Un libro magistral

Escribir no es juntar palabras: «Era de noche y sin embargo llovía». Y pronunciar discursos requiere su medida, no como quien espantó al público hablando del siglo XXI: «En tiempos de Adán y Eva...».

Ellos no leyeron el libro del profesor de lingüística Ricardo Jiménez *Comunicar en la Universidad y en la vida profesional*, que inicia con una frase de Newman: «La regla es: piensa primero y escribe después».

Lo que él ha escrito está bien pensado: desde técnicas para la narración y el diálogo hasta consejos para hablar en público, pasando por normas para argumentar mejor.

Y curiosidades, como cuando la BBC entrevistó en directo a un supuesto especialista. En realidad era alguien que pedía trabajo en recepción y un empleado acompañó por error al plató.

ANTONI COLL I GILABERT
 @Collgilabert

Sol Ric RESTAURANT ESTEM DE TEMPORADA DE **CALÇOTADES**
 Vía Augusta, 157 TARRAGONA www.restaurantsolric.com

36€ IVA INCLÒS **RESERVES 977 232 032** **OFERTA DE DE DILLUNS A DIJOUS 29€** Minim 8 pax

La mirada des d'Amman

La guerra afganesa està lluny d'acabar tot i el pacte entre Washington i els talibans, que ara tenen més fàcil tornar a imposar els seus postulats d'ultraortodòxia islamista sobre una població exhausta i mancada d'esperances

PER PAU MIRANDA
 @pauemail

UNA ALTRA MISSIÓ ACOMPLERTA? NINGÚ S'ACABA DE CREURE L'ACORD DE PAU ENTRE ELS ESTATS UNITS I ELS TALIBANS

El 27 de gener de 1973 es van signar a París els acords que posaven fi, almenys en teoria, a 18 anys de guerra dels Estats Units al Vietnam. Dissabte passat, amagada entre tanta alarma vírica, hem vist en petit la notícia que a Doha (Qatar) s'ha signat un acord de pau entre un enviat de Washington i els talibans, que posa fi a divuit anys de guerra dels Estats Units a l'Afganistan. No hem vist ni grans titulars ni hi ha hagut grans celebracions enlloc, potser per cansament, potser per desconfiança. Això no és el final de la guerra afganesa, que tampoc no ha durat divuit anys, sinó quaranta, la majoria d'ells amb implicació dels nord-americans.

Els paral·lelismes entre ambdós conflictes són en alguns aspectes sorprenents. Fa pocs mesos sabíem per exemple gràcies al *Washington Post* que els màxims responsables polítics i militars de la gran potència havien enganyat durant anys als seus ciutadans (i als de la resta de països que els hi donaven suport militar, inclosa Espanya) sobre els presumptes avenços al camp de batalla, exactament igual que van fer mig segle abans respecte a les suposades victòries als fangars del sud-est asiàtic. Casualment, el *Washington Post* també va tenir un paper clau en les filtracions, com s'explica en un film recent amb la Meryl Streep i el Tom Hanks.

Però l'acord signat aquesta setmana ha atret poca atenció, com ha passat amb la guerra mateixa. El *New York Times* explicava l'endemà de la trobada a Qatar que, en el darrer segle,

cap altra guerra amb intervenció dels Estats Units ha estat tan invisible pel públic. «Els nord-americans no hi volien lluitar, no hi volien morir i en realitat ni tan sols volien sentir-ne parlar». El rotatiu explica que és el conflicte al qual ha dedicat menys primeres planes des de la primera guerra mundial. Un bon indicador.

La falta d'interès per una guerra llunyana que ja ningú recorda perquè s'estava lluitant pot estar lligada al fet que la quantitat de baixes dels occidentals és incomparable amb la del Vietnam: 60.000 contra 3.500 (inclosos un centenar d'espanyols). Canvi de segle i menys morts, menys titulars. En les històries dels Estats

El paral·lelisme amb la guerra del Vietnam és en alguns aspectes sorprenents

Als espanyols la invasió d'Afganistan ens ha costat més de 3.500 milions d'euros

Units es llegeix que la guerra del Vietnam no la van guanyar a causa de l'enorme cost que va suposar pels diversos governs haver d'explicar tantíssimes baixes pròpies (les alienes, bé, són una llàstima però no pesen tant) i va ser l'oposició a casa la que va fer la situació inaguantable.

Les guerres han de tenir menys morts propis, ni que això

les faci més cares. La invasió d'Afganistan ha costat als nord-americans el doble que la del Vietnam: dos bilions de dòlars. Als espanyols ens ha costat més de 3.500 milions d'euros. En el moment de la retirada, el titular de Defensa, Pedro Morenés, va dir: «No és un fracàs, potser no és un èxit total, però la situació està millor que fa dotze anys i tampoc no sé quina és la definició d'èxit». No ens posarem ara a fer definicions, però bilions de dòlars llençats i centenars de milers de morts per una guerra que continua tot i pactar amb l'enemic no sembla la definició d'èxit total, no. Però bé, ja recordeu el Bush dient sobre l'Iraq allò de «missió complerta». O va ser el Nixon?

I per als afganesos? Més de 150.000 morts (la tercera part, civils) sense comptar els molts milers que segueixen morint per efecte de la guerra però que ni tan sols surten a les estadístiques. A l'Afganistan d'avui hi ha manca d'aigua, de menjar, de serveis de salut bàsics... Molt mal panorama, i a sobre s'obre la perspectiva d'una guerra que continua i pot acabar amb un pacte polític que porti un altre cop els talibans, o els seus enviats, al govern.

Quan els avions es van estavellar a les Torres Bessones i van despertar la ira descontrolada del gegant nord-americà, a l'Afganistan ja portaven dues dècades d'una guerra terrible. Ara s'ha firmat una pau que ningú s'acaba de creure.

Després dels acords de París, la guerra al Vietnam va durar encara dos anys més. Us he dit ja que hi ha molts paral·lelismes?

Periodista

Periodista tarragoní especialitzat en informació internacional. Durant quinze anys va cobrir informació de l'Orient Mitjà i el sud d'Àsia per a diversos mitjans catalans i estatals. També ha estat responsable de comunicació de Metges sense Fronteres a l'Afganistan.

11845